

смѣй се и ги именува
и цалува ги съ уста.

Всичко въ стаята е тихо ;
шкафътъ, старий армоаръ
ме привѣтливо изглеждатъ
като свой познайникъ старъ.

Стѣнния часовникъ цѣка ;
прозвучи съ неясенъ звѣнъ
лютнята сама отъ себе . . .
И сѣдж азъ като въ сѣнь.

Ето мѣстото нарочно,
ей урѣчения часъ, —
тайна рѣчь отъ мойтъ устни
да се рони същамъ азъ . . .

Казахъ я! На, гледай съмва,
ранна зазори зора
и събуждатъ се потоци
въ разведрената гора.

Гноми съ пѣсни и литаври
се тълпѣтъ по канари ;
ранна пролѣтъ по полени
стели цвѣтни си коври.

Нѣжни, дивни, благовонни,
пѣстри цвѣтовце цвѣтѣтъ,
бисерни сълзици страстни
по листцата имъ трептѣтъ.

Въ тайна нѣга али рози
като факели пламтѣтъ,
въ небеса стѣбла кристални
росни лилии стрѣлѣтъ.

И звѣздици отъ небето,
взрѣли страстни си очи,
въ лилейнитѣ крѣхки чашки
лѣятъ влюбени лучи.